

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes felszámolója** megbízásából eljáró **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperes által

I. - III. r. alperes jogi képviselője által képviselt I.rendű alperes neve(8600 Siófok, Bolyai János utca 13/B.) I. rendű alperes,

személyesen eljár II.rendű alperes neve(**II. r. alperes címe.**) II. rendű alperes,

I. - III: r. alperes jogi képviselője által képviselt III.rendű alperes neve(III.rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen,

– hitelezői igény kielégítése iránt – indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. január 13. napján kelt 17.G.40.175/2015/7. számú ítélet ellen a felperes részéről 9. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán – a 2016. június 1-jén tartott nyilvános tárgyaláson – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg a magyar államnak – az illetékes adóigazgatóság külön felhívására – 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket, továbbá az I. r. és III. r. alpereseknek 15 napon belül – személyenként – 150.000-150.000 (százötvenezer - százötvenezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte perköltség megfizetésére az I. r. és III. r. alperes javára, valamint az állam javára az illeték megfizetésére.

Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes keresetében kérte, kötelezze a bíróság az alpereseket egyetemlegesen 81.424.000 Ft és járulékai megfizetésére, annak megállapítása mellett, hogy az alperesek – mint a **adós társaság** (adós társaság) vezető tisztségviselői – az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, és emellett a felperes hitelezői követelésének kielégítését megghiúsították.

A felperes keresetét arra alapította, hogy az adós társaság 2011. február 16-ai kezdő időponttal felszámolás alá került. A felperes 81.424.000 Ft és járulékai hitelezői igényét bejelentette a felszámolási eljárásban. A vezető tisztségviselők nem adtak át vagyont a felszámoló részére, hitelezői igény kielégítésére nem került sor. Az adós társaság felszámolási eljárása egyszerűsített módon befejeződött, az adóst törölték a cégnyilvántartásból.

A felperes keresetének jogalapjaként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését jelölte meg, majd keresetét úgy módosította, hogy a felperes felelősségét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:118. §-a alapján is kérte megállapítani.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § értelmében az igényérvényesítés kétféle: a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt kell kérni a vezető tisztségviselők felelősségének megállapítását és a felszámolási eljárás befejezését követően 60 napos jogvesztő határidőn belül nyújtható be a marasztalási kereset.

A felperes bejelentette, hogy a felszámolási eljárás alatt külön felelősség megállapítására irányuló pert nem indított. Az adós társaság felszámolási eljárást követő jogerős megszüntetésére 2014. február 10-én került sor, ennek közzététele 2014. április 9-én történt meg, így a perindításra nyitva álló határidő 2014. június 8. napján járt le. Ily módon a felperes 2015. október 22-én benyújtott keresete elkészt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes új Ptk.-ra alapított kérelme is alaptalan, mert az adós társaság megszüntetésekor még nem lépett hatályba az új polgári törvénykönyv. Kifejtette, hogy e törvényhely alkalmazására azért nincs lehetőség, mert ez az általános kártérítési felelősséget megállapító szabály, szemben a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott speciális felelősséggel, e két felelősségi forma nem helyettesítheti egymást. Az alperesek felelősségét csak a speciális törvényi rendelkezések alapján lehet vizsgálni, azonban a felperes a csődtörvény rendelkezéseiben meghatározott jogvesztő határidőt elmulasztotta.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel és kérte annak hatályon kívül helyezését eljárási szabálysértésre hivatkozva. Jogorvoslati kérelmében arra hivatkozott: az elsőfokú eljárásban kérte – ha az alperes a tárgyaláson nem jelenik meg – a bíróság az alpereseket a kereseti kérelem szerint marasztalja. Az elsőfokú tárgyaláson II. r. alperes nem jelent meg, azon őt senki sem képviselte, ellenkérelmet nem terjesztett elő. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett az ítélet meghozatala során, mert a Pp. 136. § (2) bekezdése szerinti bírósági meghagyás kibocsátására volt lehetőség és kötelezettsége, de ennek a kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az I. r. és III. r. alperes kifejtette, hogy a felperes egyetemleges marasztalási kereseti kérelmére tekintettel az alperesek között kényszerű pertársaság jött létre, ezért az I. rendű és III. rendű alperes elsőfokú eljárásban előadott érdemi ellenkérelme a II. rendű alperesre is kihat.

A Fővárosi ítélőtábla a rendelkezésre álló adatok alapján az alábbiakat állapította meg.

A felperes keresetéhez mellékelte a felszámoló hitelezői igény visszaigazolását tartalmazó okiratot, mely szerint a felperes hitelezői igénye 81.424.000 Ft összegben került nyilvántartásba vételre, „a regisztrációs díj megfizetését követően”. Az adós társaság hitelezői igényei között feltüntetésre került a felperes hitelezői igénye 81.424.000 Ft összegben, azonban a felperes részéről befizetett regisztrációs díj igényt e táblázat nem tükröz.

Az elsőfokú eljárásban a felperes 6. számú beadványában bejelentette, hogy a tárgyaláson nem tud megjelenni, kérte a tárgyalás távollétében történő megtartását. A beadvány azt tartalmazta: „kérem, hogy ha az alperesek a tárgyaláson nem jelennek meg, szíveskedjék az alpereseket kereseti kérelmünk szerint marasztalni”.

A 2016. január 13-án 13 órára kitűzött tárgyaláson a felperes és a II. r. alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg. Az I. és III. r. alperesek a tárgyaláson arra tekintettel is kérték a kereset elutasítását, hogy a keresetlevél mellékleteiből nem állapíthatók meg, hogy a felperes hitelezőnek minősül-e, mert ugyan bejelentette hitelezői igényét, de regisztrációs díjat nem fizetett.

A felperes az ítélőtábla felhívására csatolta az adós társaság zárójelentését, melynek hitelezői igények című táblázata szerint a felperes javára 25.000.000 Ft, a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pontjába sorolt követelésként; 82.238.420 Ft, a Cstv. 57. § (1) bekezdés d) pontjába sorolt követelésként és

200.000 Ft, a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pontjába sorolt követelésként vett nyilvántartásba, ily módon a felperesnek összesen 82.463.420 Ft hitelezői igényét vette nyilvántartásba a felszámoló. A felszámolásban négy hitelező részéről mindösszesen 82.927.453 Ft hitelezői igény bejelentésére került sor.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

Jelen eljárásban az alperesek által vezetett **adós társaság** adós elleni fizetéseképtelenségi eljárást megindító beadvány benyújtásakor (2010. szeptember 30-án) hatályos csődtörvényi rendelkezések az irányadóak.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) értelmében a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

A korábbi csődtörvényi rendelkezések szerint 63.§ (3) bekezdés – jelenleg a 33/A. § (6) bekezdés – értelmében kérheti(k) a hitelező(k) a jogerősen megállapított felelősség alapján a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül – a ki nem elégített követelés(ük) erejéig – a volt vezető(k) marasztalását.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 136. § (2) bekezdés értelmében ha az első tárgyalást az alperes mulasztja el és írásbeli védekezést nem terjesztett elő, a bíróság *a felperes kérelmére* az alperest az idézéssel közölt kereseti kérelemnek megfelelően *bírószági meghagyással kötelezi*, egyben marasztalja a felperes költségeiben.

A fenti törvényi rendelkezés megfelelő értelmezése szerint a bírósági meghagyás kibocsátásának nincs helye, ha a felperes nem terjeszt elő határozott kérelmet a bírósági meghagyás kibocsátására, illetve ha a kereseti követelés a keresetlevélből kitűnően aggályos. Nem bocsáthatja ki a bíróság a meghagyást akkor sem, ha a per megszüntetésének lenne helye.

A Pp. 157.§ a) pontja alapján a bíróság a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a 130.§ (1) bekezdésének a)-h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani.

A Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja értelmében a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy külön jogszabály a keresetindításra határidőt állapít meg, ezt a felperes elmulasztja.

Jelen perben bírósági meghagyás kibocsátásának nem volt helye az alábbiak szerint.

A felperes nem terjesztett elő határozott kérelmet a bírósági meghagyás kibocsátása iránt, a kereset szerinti marasztalásra irányuló kérelem nem tekinthető bírósági meghagyás kibocsátása iránti határozott kérelemnek, mert az a marasztalási ítélet meghozatalára irányul.

A felperes a Cstv. 33/A. §-ában írt perindítási jogvesztő határidőket elmulasztotta, ezért a Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja alapján a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítás elmulasztása esetén a per a 157. § a) pontja szerinti megszüntetésének lett volna helye – ha a felperes nem módosítja a jogalapot – ez pedig kizárja a bírósági meghagyás kibocsátását.

Az adós társaság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) hatályba lépését megelőzően jogerősen megszűnt, ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította, ebből következik, hogy az adós társaság elleni felszámolási eljárásra, és a felszámolást megelőzően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet utáni, az adós vezetői terhére felrótt magatartásokra is

korábban került sor, ezért az új Ptk.-ra a felperes keresete nem alapítható.

A felperes keresetében felhívta a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdését is, azonban e törvényhely éppen a Cstv.-re, mint külön törvényre utal, amely a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségeit előírhatja. Így a kereset ezen jogszabályhely értelmében is alaptalan volt.

A fenti tényeket az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan észlelte, ezért – egyrészt határozott kérelem hiányában, másrészt a jogvesztő határidőn túli előterjesztés okain, harmadrészt a perben nem alkalmazható jogszabályra alapított, ezért aggályos kereset tekintetében – helyesen járt el, amikor nem bocsátott ki bírósági meghagyást.

Az I. r. és III. r. alperes fellebbezési észrevételében tévesen állította, hogy az egyetemleges marasztalási kereset kényszerű pertársaságot teremt és ezért az I. r. és III. r. alperes jognyilatkozata kihatott a – nyilatkozat tételt elmulasztó – II. r. alperesre is. A bírói gyakorlat szerint az egyetemleges kötelezettség nem hoz létre szükségképpen egységes pertársaságot. Annak Pp. 51. § a) pontjában rögzített feltételeit ugyanis az anyagi jog szabályai határozzák meg. Ha többen közösen okoznak kárt, bármelyik károkozó (vagy mind együtt) perelhető, de alperesként önállóan és különböző módon védekezhetnek. Az egyik károkozóra hozott döntés – perben való részvétel nélkül – a többi károkozóra nem terjed ki.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 77. §-a alapján kötelezte az ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a feljegyzett 2.500.000 Ft fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére, a 6/1986.(VIII.24.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, valamint a jogi képviselővel eljáró I. r. és III. r. alperes javára a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet (3)-(5) bekezdésében foglaltak szerint mérlegeléssel megállapított, Áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj megfizetésére. A II. r. alperes részéről igazolt költség nem merült fel, ezért az ő vonatkozásában a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2016. június 1.

dr. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.. Kovács Mária s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: